

Ďáblickým hájem do Indonésie

V určený čas, tedy v 9:30 hod., nebylo na místě srazu, tedy ve Vozovně Kobylisy, mnoho žáků 1. VM – pouhá tři „nerozpustná“ děvčata, která neuvízla v dopravní zácpě, netrpěla nemocí ani si nespletla místo srazu a v neposlední řadě je ani déšť, vytrvale se valící shora, neodradil od procházky Ďáblickým hájem zakončené na projekci v kině Ládví.

nezbytná výbava - deštník a bunda

Cestami, kterými se valily proudy vod, jsme prošly kolem geodetické věže, zastavily jsme se u přírodního parku Ládví, tedy v místě, kde v druhohorách narážel příboj do ostrova a tím vyhloubil několik kapes, kde se usazoval materiál, z něhož byl později těžen šterk(-písek) a pokračovaly jsme k hvězdárně; u ní jsem se vyfotily (jak je vidět, opravdu již tolik nepršelo, jen vidět do dále nebylo).

Déšť chvílemi polevoval a čas projekce se blížil. Zamířily jsme tedy ke kinu, správnou cestu jsme si ještě raději ověřily u paní, která nás nejen ochotně ujistila, že jdeme správně, ale také nás informovala o tom, že dříve se kino jmenovalo kino Moskva.

Před kinem na nás již čekali kluci, kteří nestihli sraz v kobyliské vozovně a kteří již obhlédli kam jít, a tudíž nás mohli nasměrovat správným směrem do kina.

Filmovou projekcí provázela autor celého programu a film střídaly fotografie komentované „živými“ průvodci programu.

Projekce filmu nás seznámila s Indonésií – málokdo si správně tipnul, že se rozkládá na 17 000 ostrovů a ostrůvků. Už také víme, co to je ohnivý kruh Pacifiku a podívali jsme se do sirných dolů, odkud denně vynášejí nosiči na zádech cca 80 kg náklady do 4 kilometrů vzdálené osady; během dne obvykle zvládnou dvě cesty a vydělají si v přepočtu 1,50 Kč za kilogram síry.

Při návštěvě tropických deštných pralesů jsme viděli kriticky ohroženého orangutana bornejského, který (jak název napovídá) žije pouze na Borneu; i kahau-a nosatého, který je (zejména samec) opravdu nosatý a jenž se, podobně jako orangutan bornejský, jinde než na ostrově Kalimantan nevyskytuje.

Kulturně je Indonésie velmi rozmanitá a zvyky, tradice a ceremonie velmi rozdílné od „našeho chápání světa.“ Příkladem může být pohřební rituál, kterým příbuzní vyprovází svého nebožtíka ke vstupní bráně vedoucí k váženým předkům. Smuteční ceremonie je tak důležitá, že na ni rodiny leckdy šetří po mnoho let i po nebožtíkově biologické smrti a uskuteční se až tehdy, když má rodina prostředky pozvat na ni širokou veřejnost (např. celou vesnici). Do té doby se k němu chovají, jako by byl mezi živými. Na cestu mu obětují nemálo domácích zvířat, jako jsou např. buvolí vodní či prasata.

Závěrem projekce nás vzal průvodce do nitra deštného pralesa, na výpravu za domorodými indiány, jejichž kultura a zvyky jsou tak rozdílné od našich, že se nerozpakují např. „zdlábnout“ poraženého nepřítele – tedy za kanibaly.

Po projekci následovalo jen rozebrání si geografického časopisu Koktejl, který každý účastník dostal „jako vstupenku“ a pěkně rychle jsme upalovali dosuší se do tepla domova.